

[Victor Larsen.]

kæmpe Arbejdsløsheden; nu kan man blot lave Lovforanstaltninger, hvorved man forsøger at dreje Forholdene, saa at der bliver lidt mindre Kommunehjælp, og lave et Lovforslag, der kræver nye Skatter. Der er unægtelig Grund til her at sige: Ak, hvor forandret!

Men gaar man saa over til selve Lovforslaget — og det maa vi jo gøre —, vender jeg mig til dets § 1, hvor Regeringen stiller Forslag om at ændre den bestaaende Arbejdsløshedslovs § 13, Stk. 1, saaledes at den kommer til at koste 2,7 Mill. Kr. mere for Statens Vedkommende. Jeg maa straks sige, at jeg afviser ikke blankt det, der her foreslaas. Det er muligt, at der her er en Idé — der er i alt Fald den Idé, at det er de svagest stillede blandt de arbejdsløse, man vil hjælpe, og vi fra vor Side har aldrig fundet det rimeligt og rigtigt at afvise at hjælpe de svagest stillede, men det forekommer mig alligevel, at man savner en fyldigere Dokumentation for, at det er nødvendigt at gaa hertil, og det vil blive en af Opgaverne for det Udvalg, som faar med dette Lovforslag at gøre, at undersøge dette Spørgsmaal.

I § 2 er der Tale om at forandre de 3 Uger, som nu er Grænsen mellem midlertidigt Arbejde og varigt Arbejde, til 5 Uger. Jeg maa straks sige, at Motiveringen for Forslaget — baade i Bemærkningerne og i den højtærede Ministers Forelæggelsestale i Fredags — rummer Modsigelser. Man siger paa den ene Side, at det er et Forslag, som ikke kan antages at ville forrykke Økonomien synderligt, og paa den anden Side siger man, at Maaden at give Arbejde paa, hele den Skiften mellem Arbejdsledighed og Arbejde, som nu finder Sted i saa stort Omfang, navnlig inden for visse Fag, for disse Fags Vedkommende er af en saadan Art, at det har vist sig at være meget uheldigt, at man er blevet staaende ved de 3 Uger, og derfor ønsker man den Bemyndigelse, som den gamle Lov havde, at Ministeren kan ændre de 3 Uger til 5 Uger, lovfæstet. Det, der er Tale om, er kort sagt, hvorvidt Karenstiden skal indtræde for et Arbejde, som, lad os sige, varer 4 Uger eller i hvert Fald mellem 3 og 5 Uger. Jeg maa sige, at er Forslaget ret betydningsløst i den ene Henseende — med Hensyn til Pengene —,

saa kan det heller ikke logisk forklares, hvorfor det i anden Henseende skulde være saa absolut nødvendigt.

Dermed kommer vi over til Forslagets Hovedformaal, at forandre Regnskabsaaret 1. April — 31. Marts til et Understøttelsesaar, som skulde gaa fra 1. Oktober til 30. September, og heri vil jeg straks sige, at der utvivlsomt er en rigtig Idé. Det kan ikke nægtes, at det er uheldigt, at man har den allerværste Arbejdsløshedstid, Tiden fra Jul—Nytår til 1. April, liggende paa et Tidspunkt, som er det sidste paa Understøttelsesaaret, for det maa nødvendigvis være saaledes, at en Mængde arbejdsløshedsforsikrede Medlemmer for længst har opbrugt deres Understøttelse. Den glade Bevidsthed, man kan have om Sommeren, at der dog alligevel er nogle Dage at tære paa, for skulde man blive arbejdsløs, ja, hvad, saa har man jo Hovedkasserne, man har Fortsættelseskasserne, der er jo egentlig langt igen — den glade Bevidsthed er sandelig længst forbi, naar man er naaet et Stykke ind i Vinteren.

Saa her mener jeg afgjort, at det er en rigtig Tanke, naar man siger: Vi lægger Understøttelsesaaret saaledes, at det begynder paa det svære Tidspunkt eller dog, hvor Forholdene begynder at blive vanskelige; vi tager Vintertiden først, for der er jo alligevel paa saa mange Maader langt rigere Muligheder for at faa en Dags Arbejde, for at faa flere Dages Arbejde, for at komme igennem i den lyse og gode Sommertid, naar Understøttelsesdagene er opbrugt, langt bedre Betingelser for den enkelte for at klare sig nogenlunde igennem end i den mørke Vinter. Derom kan der ikke være Tvivl. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at den kommende Ferielovs Bestemmelser vil virke i den Retning; der skal vikarieres, der skal sættes nye Arbejdere ind i Stedet for dem, der holder Ferie, og dette vil ganske givet ogsaa medføre en Lettelse for de Mennesker, der gaar arbejdsløse netop i Sommertiden.

Hovedideen i dette Forslag er utvivlsomt rigtig. Men om det er rigtigt, hvad Pengene angaar, er noget ganske andet. I den Skrivelse, man har faaet fra Arbejdsdirektoratet, siges der, at Omlægningen af Understøttelsesaaret vil koste Hovedkasserne 15 Mill. Kr., men til Gengæld vil den spare Fortsættelseskasserne for 6 Mill. Kr., nem-